

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊
ဟိန္ဒူဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အယူဝါဒကို မှန်တယ်လို့
ယူဆကြမှာပါပဲ

ဓမ္မသင်တန်း အမှတ်စဉ်{၁၈}

၂၈.၀၅.၂၀၁၁- စနေနေ့ သင်တန်းတက်ရောက်သူ (၁၆)ယောက် အမျိုးသား(၁) အမျိုးသမီး(၁၅)
ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ပတ်သင်တန်းမှာ ဆရာတော်က စိတ်၏ ဆင်းရဲမှု ဗျာဓိတရား (၅)ပါးကို
ရှင်းပြပေးပါတယ်။ အခြားဘာသာဝင်တို့ကို မပြောပါဘူးတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့နဲ့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တွေ့နေရ
ဆက်ဆံနေရတဲ့ တရားငါးပါးပါတဲ့။ ဗျာဓိတရားငါးပါးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်စေတတ်သော စိတ်ဆင်းရဲမှုကို
ငြိမ်းပျောက်ရန်မှာလဲ သတိပဋ္ဌာန်တရားမှတစ်ပါး အခြားမရှိပုံကို မိန့်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ် ဗျာဓိတရား
(၅)ပါးကို အဓိပ္ပါယ် မသိရင်သာရှိပါမယ် နေ့စဉ်ကိုပဲ နှုတ်မြွက်ဆိုနေ ကြရတယ် မဟုတ်ပါလား။
ဗျာဓိတရား ငါးပါးနဲ့ အနေနီးပေမဲ့ အကြောင်းမှန် မသိမှာစိုးလို့ ဆရာတော်က ဒီ(၅)ပါးကို
ရှင်းပြပေးလိုက်တာပါ။

ဤသို့ ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကံ စေတနာတို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါး၊ ကပ်သုံးပါး၊ ရပ်ပြစ်ရစ်ပါး၊
ရန်သူမျိုးငါးပါး၊ ဝိပုတ္တိတရားလေးပါး၊ ဗျာဓိတရား ငါးပါးတို့မှ အခါခပ်သိမ်း ဘဝတိုင်းကင်းလွတ်
ငြိမ်းသည်သာဖြစ်၍ မဂ်တရား ဖိုလ်တရား နိဗ္ဗာန်တရားတော်မြတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ရရပါလို၏- လို့
ဘုရားရှစ်ဆုံးပြီးတိုင်း တောင်းဆိုနေကြတဲ့ ဆုလာဘ်တွေထဲမှာ ဗျာဓိတရားငါးပါး ပါနေပါတယ်။
ဗျာဓိတရား(၅)ပါးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အတွေ့အထိ အများဆုံး ဆုတောင်း ဖြစ်နေသလို၊ ဘာသာရှိ
ဘာသာမရှိ သတ္တဝါအားလုံးနဲ့လဲ ဆက်ဆံနေရတဲ့ တရားတစ်စုပါပဲ။

၁။ ဉာတိဗျဿန။ ၂။ ဘောဂဗျဿန။ ၃။ ရောဂဗျဿန။ ၄။ ဒိဋ္ဌိဗျဿန။ ၅။ သီလဗျဿန။ လို့ ဗျဿနတရား(၅)ပါးကို ဒေသနာမှာ အထင်အရှား ပြထားပါတယ်။ ဗျဿနတရား (၅)ပါးကို ဆရာတော်ရှင်းပြထားမှုကို မှတ်သားမိသလောက် တင်ပြပေးပါရစေ။

ဗျဿန- ဆိုတာ ပျက်စီးခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် (၁) ဉာတိ(ဆွေမျိုး) ပျက်စီးခြင်း။ (၂) ဘောဂ(စည်းစိမ်ဥစ္စာ) ပျက်စီးခြင်း။ (၃) ရောဂ(အနာရောဂါနိပ်စက်၍) ပျက်စီးခြင်း။ (၄) ဒိဋ္ဌိ(အယူဝါဒမှား၍) ပျက်စီးခြင်း။ (၅) သီလ(ကိုယ့်ကျင့်တရား) ပျက်စီးခြင်းတို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၁) လောကမှာ လူတွေဟာ မိုးပေါ်က ကျလာတာ၊ ဗြဟ္မာ ဝိဿနိးက ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ကြတဲ့အတွက် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း (တစ်ကောင်ကြွက်) မွေးဖွားလာတယ် ဆိုပါလျှင်လဲ မိဘက် ဖဘက်က ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေ ရှိနေကြတာမို့ ဆွေမျိုး ပျက်စီးခြင်းဆိုတဲ့ ဉာတိဗျဿနက မုချတွေ့ကြုံရမည့် တရားတစ်ခုပါ။

(၂) စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပျက်စီးခြင်းဆိုတဲ့ ဘောဂဗျဿန-ကလဲ နည်းတာနဲ့ များတာပဲ ကွာပါမယ်။ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ရန်သူမျိုးငါးပါး တစ်ပါးပါးကြောင့် ပျက်စီးနေရတာပါပဲ။

(၃) ရောဂဗျဿနကို ကြည့်မယ်ဆိုပါရင်လဲ ထင်ရှားလှပါတယ်။ ကမ္ဘာနဲ့အဝှမ်း ရောဂါပေါင်းစုံ ဖြစ်နေလိုက်တာများ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးမက များလှပါတယ်။ အမည်မတပ်နိုင်သေးတဲ့ ရောဂါတွေ အများကြီးပါပဲ။ ရောဂါတစ်မျိုးပေါ်လိုက် ဆေးဝါးအသစ်ဖော်လိုက်နဲ့ ရောဂါနဲ့ဆေး ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေသလား မှတ်ရပါတယ်။

(၄) ဒိဋ္ဌိဗျဿန-ကတော့ အယူဝါဒ မှားတာကို ခေါ်တာမို့ နဲနဲရှင်းပြပေးဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘာသာဝင်မဆို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်အယူဝါဒကို မှန်တယ်လို့ ယူဆကြမှာပါပဲ။ ဘာသာမဲ့ ဘာသာမရှိသူများကလဲ သူတို့လို ဘာသာမဲ့နေခြင်းက လွတ်လပ်မှုရှိလို့ မှန်တယ်လို့ ယူဆနေကြသေးတာ ဖြစ်လေတော့- မှားတယ် မှန်တယ်ဆိုတာ အဖြေမှန်ကို မရှာနိုင်ကြသေးသမျှ ငြင်းခုံနေကြရဦးမှာပါ။ အဖြေမှန် ရသွားကြတဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ငြင်းသူ ရှိကြမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အဖြေမှန်ဆိုတာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုနဲ့ ရှိနေပါတယ်။ ဥပမာ အဆောက်အဦးတစ်ခုသည် ဤ၍၍မျှ ကျယ်ဝန်းတယ်၊ ဤ၍၍မျှ မြင့်တယ်၊ အလျားဘယ်လောက်၊ အနံဘယ်လောက်ဆိုတာ အဖြေမှန် ထွက်နိုင်တဲ့ အများလက်ခံထားတဲ့ တိုင်းတာစရာ အရာဝတ္ထုပစ္စည်း ရှိနေသလို ဘာသာရေးတစ်ခုကို မှန်တယ် မှားတယ်ဆိုတာ တိုင်းတာကြည့်စရာ ဓမ္မသဘောတစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အများလက်ခံ ကျင့်သုံးနိုင်တဲ့ မှန်ကန်မှု တရားကို ဓမ္မလို့ဆိုတာပါ။

လောကမှာ အမှန်ရှိသလို ဆန့်ကျင်ဘက် အမှားဆိုတာလဲ ရှိတတ်ပါတယ်။ အမှန်တွေသာရှိပြီး အမှားတွေ မရှိတော့ရင် လောကလူသားတွေ ပျော်ရွှင်မှု ပျောက်ကွယ်သွားပါလိမ့်မယ်။ လောကတွင်းမှာ ဘုရားရှင်တွေလဲ ပွင့်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အမြဲတမ်း ငိုနေလို့ မဖြစ်သလို၊ ရယ်နေလို့လဲ

မရပါဘူး၊ ငိုပြီး ရယ်ရမယ်၊ ရယ်ပြီးတော့လဲ ငိုရသေးတာလေ ဒါမှ လောကကြီးက လှမှာမဟုတ်ပါလား။ အမှားတွေသာရှိပြီး အမှန်တရားတွေ ပျောက်ကွယ်နေရင်လဲ လူတွေ ရူးကုန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် လောကကြီးက လူတွေ ပျော်ရွှင်စွာ သံသရာကြီးမှာ လည်ပတ်နိုင်အောင် အမှန်နဲ့ အမှားက ရှိကို ရှိနေရမည့် အရာပါ။

စာနဲ့ပြောရရင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ+မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ။ မှန်ကန်စွာမြင်တယ်၊ မှားယွင်းစွာ မြင်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နှစ်မျိုးပေါ့။ လက်ကို ထောင်ပြလိုက်တဲ့အခါ သူ့ဘက်ကကြည့်ရင် လက်ဖမိုး၊ ကိုယ့်ဘက်ကကြည့်ရင် လက်ဖဝါးတဲ့၊ ဘယ်သူမှန်သလဲ.... ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ နှစ်ဦးစလုံး မှန်တယ်ပြောရမယ်။ ဒါကို ငြင်းလို့မရဘူး။ နှစ်ဦးစလုံး အဖြေတစ်ခုထဲ ဖြစ်သွားအောင် ဘယ်လိုစဉ်းစားကြမလဲ။

လက်ဖဝါး+လက်ဖမိုး ဆိုရင်တော့ သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက် ငြင်းလို့ ဆုံးမှာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ နှစ်ဦးလုံး လက်ခံနိုင်တဲ့ အဖြေရှာကြည့်ရအောင်၊ လက်ဖမိုး+လက်ဖဝါးလို့ မသုံးသပ်ပဲ လက်လို့တစ်ခုထဲ လက်ခံလိုက်ရင် ငြင်းခုံနေစရာ ရှိပါ့မလား။ ဘယ်ဖက်က ကြည့်ကြည့် လက်ပဲ၊ လက်ဖမိုး+လက်ဖဝါးဆိုတာ သတ်မှတ်ချက်ပဲ၊ လက်လို့ ပေါင်းယူလိုက်မယ်ဆိုရင် ငြင်းခုံနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့။ ဒီလက်မှာပဲ လက်ဖမိုး+လက်ဖဝါးက ရှိနေတော့ လက်လို့ ပေါင်းယူလိုက်တာနဲ့ ငြင်းစရာ မလိုတော့သလို ဘာသာရေး တွေထဲမှာလဲ အစိတ်စိတ်တွေ လိုက်မနေပဲ အပေါင်းတစ်ခုထဲ ယူကြည့်ကြစမ်းပါ။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့... ခန္ဓာကိုယ်ကြီးရယ်- အရာရာ ထိန်းချုပ်တဲ့စိတ်ရယ် ဒီနှစ်မျိုးပါပဲ။ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်းမှာ ကိုယ်နဲ့စိတ်၊ စိတ်နဲ့ကိုယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်ပါလား။ ဒီနှစ်မျိုးပဲရှိပါတယ်။ ဘယ်သူငြင်းနိုင်သလဲ။ စာလိုပြောရလျှင်တော့ ရုပ်နဲ့နာမ်ပဲပေါ့။ တနည်းပြောရလျှင် သိတတ်တဲ့သဘောရယ်၊ မသိတတ်တဲ့ သဘောရယ်၊ ဒီနှစ်ခုပဲ ထင်ရှားရှိကြပါတယ်။ စိတ်က အရာရာ သိတတ်တယ်၊ ရုပ်-ကိုယ်ကြီးက ဘာမှ မသိတတ်ပါဘူး။ နာတယ်ကျင်တယ် ကိုက်တယ်ခဲတယ် ဆိုတာတွေက ရုပ်ကသိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမ်ခေါ်တဲ့ စိတ်ကသိနေ ခံစားနေတာပါ။ နာမ်-စိတ် ကင်းနေတဲ့ လူသေကြီးကို ခွဲတာစိတ်တာတွေ လုပ်နေတော့ ဒီကိုယ်ကြီးက ဘာသိသလဲ၊ ဘာမှမသိနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အငြင်းသံသရာ ကင်းသွားအောင် ဘယ်ဘာသာဝင်ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ဘာသာမဲ့ပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ကိုယ်နဲ့စိတ်၊ သို့မဟုတ် သိတတ်တဲ့သဘောနဲ့ မသိတတ်တဲ့သဘောသာ ရှိတယ်လို့ ပထမ ယူလိုက်ကြရအောင်။ အဲဒီနောက်မှ...

ကိုယ်နဲ့စိတ်သည် ဘယ်အရာက အရင်ဖြစ်ပါသလဲ.. စတင်ပါသလဲ.. စဉ်းစားပေးပါ။ သုံးသပ်ပါ။ စိတ်က သွားချင်တယ်၊ ကိုယ်ကြီးက သွားပေးရတယ်ဆိုရင် စိတ်က အရင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကြီးက နောက်ကလိုက်တာပေါ့။ နောက်တစ်ချက် ဆက်စဉ်းစားပေးပါ။ ကိုယ်ကြီးက တလှုပ်လှုပ် သွားနေတာကို ဘယ်သူသိသလဲ.. စိတ်ကသိနေပြန်တယ်။

စိတ်ကသွားချင်လို့ ကိုယ်ကြီးက သွားနေရတယ်၊ ကိုယ်ကြီးသွားနေတာကို စိတ်က- သိနေပြန်တယ်ဆိုရင်၊ စိတ်(နာမ်)ကြောင့် (ရုပ်)ကိုယ်ကြီးကသွား၊ (ရုပ်)ကိုယ်ကြီးသွားလို့ စိတ်(နာမ်)ကသိ။ စိတ်ကြောင့်ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်ကြောင့်စိတ်ဖြစ်။ စိတ်အကြောင်း+ရုပ်အကျိုး။ ရုပ်အကြောင်း+စိတ်အကျိုး။ အဲဒီလို ဘယ်တရားက

ရှေ့က ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိတော့ပဲ၊ စိတ်ကြောင့်ရုပ်ဖြစ်၊ ရုပ်ကြောင့်စိတ်ဖြစ်နဲ့ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးသာ သွားနေတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဥပမာ အုန်းသီး ဘယ်ကသီးသလဲ မေးမယ်ဆိုရင်၊ အုန်းပင်ကသီးတယ် ပြောရမယ်။ အုန်းပင် ဘယ်ကဖြစ်သလဲ မေးပြန်ရင်၊ အုန်းသီးက ဖြစ်တယ် ပြောရပါမယ်။ အုန်းပင်နဲ့ အုန်းသီး အကြောင်းအကျိုး မကင်းကြသလို၊ စိတ်နဲ့ ဒီရုပ်ကိုယ်ကြီးကလဲ အကြောင်းအကျိုး မကင်းကြပါဘူး။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မြို့တွေ ရွာတွေ၊ တိုင်းနိုင်ငံကြီးတွေ၊ သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုတွေ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ ဖြစ်ပေါ်လာကြတာ ဘယ်သူကမှ ဖန်ဆင်းတာ မဟုတ်ကြပါဘူး။ အကြောင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကျိုးဆက် တရားတွေသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အကြောင်းနဲ့ အကျိုးသာရှိတယ်၊ ဖန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မာ-ဗိဿနိုးမရှိလို့ ဟောထားတာပါ။ ကောင်းသော အကြောင်းတရားရှိရင် ကောင်းသောအကျိုးတရား ရောက်လာမှာ မလွဲပါဘူး။ မှန်၏အရိပ်က ကိုယ့်ရုပ်ကို ထင်စွာပြသလို ကိုယ်လုပ်တဲ့ ကံ၏ရိပ်ကလဲ ကိုယ့်ဘဝကို ထင်စွာပြပါလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ လက်တွေ့ကျတဲ့ အတွေးအခေါ် တစ်ရပ်ပါပဲ။ ငြင်းလို့မရပါဘူး။ အရှေ့အရပ်မှ နေထွက်ပြီး အနောက်အရပ်မှာ နေဝင်မြဲဖြစ်သလို၊ ကိုယ်နှုတ်စိတ် သုံးပါးနဲ့ ကောင်းသော လုပ်ဆောင်မှုက ကောင်းသောအကျိုးရပြီး မကောင်းသော လုပ်ဆောင်မှုက မကောင်းသော အကျိုးရမှာ မေ့သဘောပဲဆိုတာ အများ လက်ခံနိုင်တဲ့ လက်တွေ့တရားပါ။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ပဲ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ လွဲမှားစွာထင်မြင်ယူဆ နေတယ်ဆိုရင်တော့ အခုလဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာနဲ့ ဝေးသလို နောင်လဲ ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝတွေမှာ နောင်တတရား မဖြစ်ပွားရလေအောင် ဒီလိုမှန်ကန်စွာတွေး၊ မှန်ကန်စွာ မြင်ကြပြီး ဒိဋ္ဌိဗျသန ကင်းကင်းနေနိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်။

(၅) သီလဗျသနဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်စီးခြင်းကလဲ လူမှုအသိုင်း အဝိုင်းထဲမှာ အရေးပါဆုံး တရားတစ်ခုပါပဲ။ သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူပိုင်ဥစ္စာပစ္စည်း ခိုးယူခြင်း၊ သူ့သားအိမ်ယာ ပြစ်မှား ဖောက်ပြန်ခြင်း၊ လိမ်ညာပြောဆိုခြင်း၊ အရက်သေစာ ဘိန်းကစော် သောက်စား မူးယစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ရှောင်ကျဉ်ရမည့် လူမှုကျင့်ဝတ် ငါးပါးက ကိုယ်တစ်ဦးတည်းအတွက် အရေးပါသလို အများအတွက်လဲ အရေးပါလှပါတယ်။ မိသားတစ်စုကိုပဲ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ လင်နဲ့မယား ကိုယ့်ကျင့်တရား ပျက်နေကြရင်၊ သို့မဟုတ် သားသမီးတွေ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်နေကြရင်၊ မယားက လင်ကိုမယုံ၊ လင်က မယားကို စိတ်မချ၊ သားသမီးတွေက မိဘကို မရိုသေ၊ မိဘက သားသမီးကို အလေးမထားတော့ပဲ အဲဒီမိသားစု အိမ်ထောင်ကြီး လူမှုဘဝခရီး လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်ပုံစံမျိုးနဲ့များ ရပ်တည် နေကြရပါသလဲ စဉ်းစားလို့သာ ကြည့်ကြပါတော့။

သာယာဖြောင့်ဖြူး ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစု ဘဝကလေး ဖြစ်ဖို့ရာမှာ သီလဗျသန ကင်းဖို့လိုအပ်သလို ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီး တိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ လူမှုဘဝ ပြည့်စုံသာယာဖို့ကလဲ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစား နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲတို့မှာ သီလဗျသန ကင်းမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငြင်းစရာ မရှိတဲ့ အချက်တစ်ခုပဲ မဟုတ်ပါလား။ လူမှုဘဝ မပြည့်မစုံကြလို့ နိုင်ငံတကာမှာ လူကျွန်အဖြစ် အခိုင်းခံ အရောင်းစား ခံနေကြရတဲ့ နိုင်ငံသားတွေကို လှမ်းမြော်လို့ ကြည့်လိုက်ကြစမ်းပါ။ အလုပ်လုပ်ကြတာပါ ဆိုရပေမဲ့ အပယ်ခံဘဝ အနင်းအနှိမ့်ခံဘဝနဲ့ မငတ်ရုံ သာသာလေးပါ။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲတို့၏

လူ့ကျင့်ဝတ်တရား အပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံခြင်း၊ မပြည့်စုံခြင်းတို့ အကျိုးသက်ရောက်မှု တည်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြေးမကြည့်ပဲ မြင်နေရတဲ့ အရာတွေပါလို့ နားလည်ထားသလို ရေးသားတင်ပြရင်း..... ဆက်၍သာ စဉ်းစားတော်မူကြပါလို့ ...

သတ္တဝါမှန်သရွေ့ တရားတွေ ချမ်းမြေ့သာယာ ရှိကြပါစေ။

လေးစားစွာဖြင့်... ကျနော် ဘုန်းသျှံ

၀၂- ၀၆- ၂၀၁၁။